

PARAULA I VIDA

Quaresma i Any de la Fe (1)

Dimecres que ve comença la Quaresma. I quan se'ns imposarà la cendra, el sacerdot ens dirà: «*Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli*» (Mc 1,15). És el contingut essencial de la preparació i del camí vers la Pasqua: canviar tot el que calgui de la nostra vida, i creure més i millor, adherir-nos més conscientment i plenament a Crist, per deixar que la persona estimada de Jesús i el seu Evangeli siguin el tot de la nostra vida.

Com que estem a les portes d'un **Any de la Fe**, la Quaresma i la Pasqua han de ser ja temps de preparació d'aquest any. Amb la carta apostòlica *Porta fidei* (11/10/2011), el Sant Pare Benet XVI ha convocat un Any de la Fe, que començarà l'11 d'octubre de 2012, 50è aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II, i acabarà el 24 de

novembre de 2013, solemnitat de Crist Rei. Vol posar en el centre de l'atenció eclesial el que, des de l'inici del seu pontificat, més li interessa: l'encontre amb Jesucrist i la bellesa de la fe en ell. I l'Església és molt conscient dels problemes que ha d'afrontar avui la fe i considera més actual que mai la pregunta que Jesús mateix va fer: «*El Fill de l'home, quan vingui, trobarà fe a la terra?*» (Lc 18,8). Per això deia recentment, «si la fe no adquireix nova vitalitat, amb una convicció profunda i una força real gràcies a l'encontre amb Jesucrist, totes les altres reformes seran ineficaces» (Discurs de Nadal a la Cúria 22/12/2011), ja que la fe és el fonament de tot el que som i valorem més de nosaltres mateixos, de tot el que anunciem i vivim com a comunitat de creients, de tot el que realitzem pastoralment i de tot el que ajudem i servim el pròisme.

L'inici de l'Any de la Fe coincidirà amb l'acció de gràcies per dos grans esdeveniments que marquen el rostre de l'Església avui: els 50 anys passats des de l'obertura del Concili Vaticà II per voluntat del Beat Joan XXIII (11/10/1962) i els 20 anys des de la promulgació del *Catecisme de l'Església Catòlica*, llegat a l'Església pel Beat Joan Pau II (11/10/1992). Per això l'Any de la Fe ha de ser una ocasió privilegiada per a promoure el coneixement i la difusió dels continguts del Concili i del Catecisme, per entendre millor i fer nostres els continguts de la fe i les seves exigències.

L'inici de l'Any de la Fe coincidirà amb l'acció de gràcies per dos grans esdeveniments que marquen el rostre de l'Església avui: els 50 anys passats des de l'obertura del Concili Vaticà II per voluntat del Beat Joan XXIII (11/10/1962) i els 20 anys des de la promulgació del *Catecisme de l'Església Catòlica*, llegat a l'Església pel Beat Joan Pau II (11/10/1992). Per això l'Any de la Fe ha de ser una ocasió privilegiada per a promoure el coneixement i la difusió dels continguts del Concili i del Catecisme, per entendre millor i fer nostres els continguts de la fe i les seves exigències.

Amés del que cadascú pot i ha de mirar de renovar, per viure aquest Any de la Fe, què podem fer com a Diòcesi i des de les parròquies per afavorir l'encontre amb Crist a través de testimonis autèntics de la fe i augmentar el coneixement dels continguts de la fe? En alguns articles meus d'aquesta «Paraula i Vida» de cada setmana, miraré d'exposar-vos el que la Congregació per a la Doctrina de la Fe acaba de donar com a indicacions pastorals unit al que aportin els nostres sacerdots i consells diocesans que tractaran aquest tema.

«**Caritat, pregària i dejuni**», i per aquest ordre, són els referents evangèlics per a la Quaresma (Mt 6,1-6.16-18). Mirem de traduir-los a la nostra vida concreta, ben disposant-nos amb la donació del que és nostre (no només del que ens sobra), amb l'aprofundiment de l'oració (si pot ser en família i en comunitat), i amb la sobrietat i l'austeritat de vida. I «*el Pare que veu en el secret, t'ho recompensarà*» (Mt 6,4).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Els cardenals i la catolicitat de l'Església

El cardenal Santos Abril i Castelló, nascut a Alfambra (Terol), el 21 de setembre de 1935, que ha treballat en el servei diplomàtic de la Santa Seu i ara és l'arxiprest de la basílica de Santa Maria la Major i vicecamarler de l'Església.

▶ Els dies 18 i 19 de febrer se celebren al Vaticà els diversos actes del quart consistori del pontificat de Benet XVI. El mateix Sant Pare ho va anunciar a l'hora de l'*angelus*, el passat 6 de gener, amb aquestes paraules: «I ara, amb gran alegria, anuncio que el 18 de febrer celebraré un consistori en el curs del qual nomenaré 22 nous membres del Col·legi Cardenalici. Com se sap, els cardenals tenen la missió d'ajudar el successor de Pere en la realització del seu ministeri de confirmar els germans en la fe i de ser principi i fonament de la unitat i de la comunió de l'Església». Entre els nous cardenals hi ha un espanyol, Mons. Santos Abril i Castelló (en la foto), nascut

GLOSSA

Com una pluja fina

Una àvia va sortir a passejar amb els seus dos néts, un nen i una nena. Feien un volt per la ciutat i entraren en una església. Recorregueren les capelles laterals mentre l'àvia els explicava qui eren els sants dels altars. Davant d'un d'ells, la nena mostrà un especial interès i l'àvia aprofundí l'explicació amb entusiasme i detall. El nen, d'onze anys, les deixà i l'àvia se n'adonà en acabar la dissertació. Seguiren la ruta capella rere capella sense més explicacions i amb certa inquietud i, en arribar al presbiteri, veieren el nen agenollat davant l'altar major. Respectuosament, van esperar una estona fins que l'infant s'aixecà fent el senyal de la creu. L'àvia, sorpresa, li preguntà: «Què feies?» I el nen respongué, també una mica sorprès per la pregunta: «Pregar, estava pregant.»

Evidentment, no era la primera vegada que ho feia. Els pares l'havien iniciat en la pregària d'abans d'anar a dormir, potser amb una mica de rutina. Havia vist que els avis beneïen la taula —era un costum familiar; tenien alguns signes religiosos a casa —tampoc no gaires—, i alguns llibres infantils adequats —sense exagerar; a la catequesi començaven, també, la sessió amb una pregària... Tot plegat, com a pluja fina, havia calat en la seva vida desvetllant una experiència religiosa, havia

alimentat el ble de la seva fe, sentia Déu proper i no li era difícil encetar un diàleg planer amb Ell. «Quan els grans sacerdots i els mestres de la Llei veieren els prodigis que feia i els infants que cridaven en el temple: «Hosanna al Fill de David», es van indignar i li digueren: No sents què diuen, aquests? Jesús els contestà: Sí. No heu llegit mai en l'Esclat: Amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança?» (Mt 21,15-16).

Els nostres infants, adolescents i joves creixen, sovint, sense gaire acompanyament en la vida espiritual —tenim tots tanta feina! Els embats externs són forts i freqüents! Convé arrelar-los en el Senyor. Això demana intencionalitat i temps. Són molts els elements que hi poden ajudar. És una responsabilitat dels pares, de la família i de la comunitat creient. Una responsabilitat diversa segons el lligam i la proximitat personal, diversa per la intensitat que permet cada marc educatiu. Tots hauríem de treballar pensant en quins són els referents materials i personals que els oferim per créixer en la fe, quina és la pluja fina que propiciem. Sempre pregar per ells i perquè els cali la pluja de la Bona Nova del Senyor i l'acció de l'Esperit.

Enric Puig Jofra, SJ

No als profetes de calamitats

Fragment de l'homília que pronuncià el Sant Pare el dia 11 d'octubre de 1962 al Vaticà, amb motiu de l'obertura del Concili Vaticà II.

«En l'exercici quotidià del nostre ministeri apostòlic sovint ens arriben, ofonent les nostres oïdes, les insinuacions d'alguns que en la situació actual de la societat no saben veure més que ruïnes i calamitats, van dient que la nostra època,

comparada amb els segles passats, ha empitjorat profundament i es porten com si de la història, que és mestra de la vida, no n'haguessin d'aprendre res, i com si als temps dels concilis precedents tot anés feliçment; perfectament quant a la doctrina, els costums i la justa llibertat de l'Església. Ens sembla necessari de dir que dissentim d'aquests profetes de calamitats, que sempre predien catàstrofes, com si la fi del món fos imminent.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,18-19.21-22.24c-25)

Això diu el Senyor: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.

No és que tu, Jacob, m'hagis invocat, no és que tu, Israel, t'hagis molestat per servir-me. El que has fet és obligar-me a suportar els teus pecats, molestar-me amb les teves culpes. Però jo, sóc el qui esborro les teves faltes per amor de mi mateix, i no em recordaré mai més dels teus pecats.»

▶ Salm responsorial (40)

R. *He pecat contra vós, salveu-me la vida.*

Feliç el qui s'interessa pel pobre desvalgut; / en temps difícils, el Senyor el salvarà. / El guardarà i el farà viure feliç a la terra, / no el deixarà a mercè dels enemics. R.

El Senyor el sostindrà en el dolor, / fins a treure'l del llit on jeia malalt. / Jo clamo: «Senyor, compadiu-vos de mi. / He pecat contra vós, salveu-me la vida.» R.

Però a mi, em conserveu sense culpa / i em mantindreu per sempre davant vostre. / Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel, / des de sempre i per sempre. Amén, amén. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 1,18-22)

Germans, Déu sap que no menteixo; la nostra paraula quan ens adrecem a vosaltres, no és ara sí, ara no, perquè Jesucrist, el Fill de Déu, que ha estat predicat entre vosaltres pel nostre ministeri —meu, de Silvà i de Timoteu—, no ha estat mai ara sí, ara no. En ell hem sentit un sí ben clar, perquè totes les promeses de Déu en ell s'han convertit en un sí. Per això, quan nosaltres donem glòria a Déu, diem «Amén», que vol dir «sí», per Jesucrist. I el qui ens referma i ens ha ungit en Crist, juntament amb vosaltres, és Déu. Ell mateix ens ha marcat amb el seu senyal i, com a penya del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 2,1-12)

Al cap d'uns dies, Jesús tornà a Cafar-Naüm. La gent sentí a dir que era a casa, i n'hi anaren tants que no cabien ni davant de l'entrada. Jesús els predicava. Mentrestant, vingueren uns homes a dur-li un paralític. El portaven entre quatre. Veient que amb tanta gent no podien portar-lo dintre, aixecaren el terrat sobre l'indret on era Jesús i, un cop obert el sostre, baixaren la llitera. Jesús, en veure aquella fe, digué al paralític: «Fill, els teus pecats et queden perdonats.»

Uns mestres de la Llei que eren allà asseguts pensaven dintre seu: «Com pot dir això aquest home? Això és blasfem. És que algú, fora de Déu, pot perdonar pecats?» A l'instant Jesús coneguè dintre seu que pensaven això i els digué: «Per què penseu així dins vostre? Què és més fàcil, dir al paralític que els seus pecats li queden perdonats o dir-li que s'aixequi, es carregui la llitera i camini? Doncs, ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra». I tot seguit diu al paralític: «Aixeca't, carrega't la llitera i vés-te'n a casa». Ell s'aixecà immediatament, es carregà la llitera i se'n anà en presència de tothom. Tots glorificaven Déu i no se'n sabien avenir. Deien: «No havíem vist mai res de semblant.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 43,18-19.21-22.24c-25)

Así dice el Señor:

«No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed del pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza. Pero tú no me invocabas, Jacob, ni te esforzabas por mí, Israel; me avasallabas con tus pecados y me cansabas con tus culpas. Yo, yo era quien por mi cuenta borraba tus crímenes y no me acordaba de tus pecados.»

▶ Salmo responsorial (40)

R. *Sáname, Señor, porque he pecado contra ti.*

Dichoso el que cuida del pobre y desvalido; / en el día aciago lo pondrá a salvo el Señor. / El Señor lo guarda y lo conserva en vida, / para que sea dichoso en la tierra, / y no lo entrega a la saña de sus enemigos. R.

El Señor lo sostendrá en el lecho del dolor, / calmará los dolores de su enfermedad. / Yo dije: «Señor, ten misericordia, / sáname, porque he pecado contra ti.» R.

A mí, en cambio, me conservas la salud, / me mantienes siempre en tu presencia. / Bendito el Señor, Dios de Israel, / ahora y por siempre. Amén. Amén. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los corintios (2Co 1,18-22)

Hermanos:

¡Dios me es testigo! La palabra que os dirigimos no fue primero sí y luego no. Cristo Jesús, el Hijo de Dios, el que Silvano, Timoteo y yo os hemos anunciado, no fue primero sí y luego no; en él todo se ha convertido en un sí; en él todas las promesas han recibido un sí.

Y por él podemos responder: «Amén» a Dios, para gloria suya. Dios es quien nos confirma en Cristo a nosotros junto con vosotros. Él nos ha ungiendo, él nos ha sellado, y ha puesto en nuestros corazones, como prenda suya, el Espíritu.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 2,1-12)

Cuando a los pocos días volvió Jesús a Cafarnaún, se supo que estaba en casa. Acudieron tantos que no quedaba sitio ni en la puerta. Él les proponía la palabra. Llegaron cuatro llevando un paralítico y, como no podían meterlo, por el gentío, levantaron unas tejas encima de donde estaba Jesús, abrieron un boquete y descolgaron la camilla con el paralítico. Viendo Jesús la fe que tenían, le dijo al paralítico: «Hijo, tus pecados quedan perdonados.»

Unos escribas, que estaban allí sentados, pensaban para sus adentros: «¿Por qué habla este así? Blasfema. ¿Quién puede perdonar pecados, fuera de Dios?» Jesús se dio cuenta de lo que pensaban y les dijo: «¿Por qué pensáis eso? ¿Qué es más fácil: decirle al paralítico "tus pecados quedan perdonados" o decirle "levántate, coge la camilla y echa a andar"? Pues, para que veáis que el Hijo del hombre tiene potestad en la tierra para perdonar pecados...» Entonces le dijo al paralítico: «Contigo hablo: Levántate, coge tu camilla y vete a tu casa.» Se levantó inmediatamente, cogió la camilla y salió a la vista de todos. Se quedaron atónitos y daban gloria a Dios, diciendo: «Nunca hemos visto una cosa igual.»

Jesús guareix un paralític. Pintura de Murillo. Galeria Nacional de Londres

COMENTARI

Fe i justícia

L'evangeli d'avui subratlla de forma extraordinària la fe del paralític i dels qui l'entaforen dins la casa «aixecant el sostre sobre on era Jesús». No és estrany que Jesús quedí admirat d'aquesta fe. La fe-confiança és un aspecte essencial en els relats de miracles de Marc. Alguns cops Jesús demana aquesta fe-confiança abans del gest extraordinari («no tinguis por, només tingues fe» Mc 5,36; «tot és possible al qui creu» Mc 9,23). Al llarg de l'evangeli, Marc anirà educant aquesta fe-confiança fins a incloure-hi la creu: és en tant que crucificat que Jesús és reconegut com a fill de Déu. Per això la fe de la primera part de Marc és corre-

gida en la segona part de l'evangeli, sobretot en les instruccions de Jesús als deixebles sobre el sofriment, la creu i la mort (Mc 8,34-38; 9,30-35; 10,35-45). L'escena d'avui s'obre amb una referència a l'anunci de la bona nova: «els predicava la paraula». Amb sorpresa per al lector, la fe-confiança del paralític no assoleix immediatament la guarició sinó quelcom insospitat: el perdó dels pecats. Tanmateix, la predicació de la bona nova i l'anunci del perdó es confirmen i complementen amb la guarició de la malaltia. L'home se'n va guarit i perdonat. La salvació que Jesús ofereix ateny tota la perso-

na, no solament l'esperit humà, sinó també el cos. Aquest missatge, ja present en la predicació profètica d'Israel en el segle VIII (a. de C.), continua amb plena vigència en temps de Jesús. Més encara: Jesús, entre totes les grans tradicions religioses del seu poble, es va emmirallar precisament en la tradició profètica clàssica: Isaïes, Osees, Amòs. Si volem continuar les petjades d'aquesta tradició profètica convé que tinguem molt present que cal proclamar la paraula de perdó, però també cal guarir. No podem predicar només la fe. Hem de promoure també la justícia.

Oriol Tuñi, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29 ■ **dimarts**: Jm 4,1-10 / Sl 54 / Mc 9,30-37.

Comença el temps de Quaresma

■ **Dimecres**: Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18

■ **dijous**: Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25 ■ **divendres**: 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15

■ **dissabte**: Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32

■ **diumenge** vinent, I de Quaresma (lit. hores 1a setm.): Gn 9,8-15 / Sl 24 / 1Pe 3,18-22 / Mc 1,12-15.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

8. El sentit de l'expressió «Fill de l'home»

El títol de «Fill de l'home» que va fer servir Jesús per amagar i fer accessible poc a poc el seu misteri, era nou i sorprenent. No era cap títol usual d'esperança messiànica. I s'adapta perfectament a l'estil de predicació de Jesús, que parla amb paraules enigmàtiques i amb paràboles i intenta d'aquesta manera treure a fora el que estava amagat, i que només en el seguiment es pot entendre de debò. Jesús parla de forma enigmàtica, cosa que és molt típica d'ell (*secret messiànic*), i que deixa que qui escolta hagi de donar el darrer pas d'entendre el que ha sentit.

L'expressió «Fill de l'home» en hebreu o arameu vol dir senzillament «home». En el «Fill de l'home» es revela l'home, es diu com hauria de ser. Des del «Fill de l'home», des de la mesura de Jesús, l'home és lliure i sap fer bon ús del dissabte (*el dia de descans jueu*) com a dia d'una llibertat que ve de Déu per a Déu: «El Fill de l'home és senyor del dissabte». Aquí es mostra tota l'al-

çada de la pretensió de Jesús, que interpreta la Llei amb autoritat, perquè ell mateix és la paraula de Déu. I es mostra quina mena d'autoritat correspon a l'home: una llibertat que no té res a veure amb arbitrariedad. L'important de les paraules de Jesús sobre el dissabte és la conjuminació d'home i Fill de l'home: un mot de sentit general es revesteix d'un sentit nou que expressa la dignitat especial de Jesús.

Jesús ensenya amb autoritat i es posa ell mateix al costat del legislador, de Déu; ell no és intèrpret, sinó senyor. Això és veu encara més clar en el relat de la curació del paralític a qui Jesús perdona els pecats (*cf. evangeli d'avui*). Perdonar els pecats és cosa únicament de Déu, diuen els mestres de la Llei amb tota raó. Si Jesús atribueix aquest poder al Fill de l'home, és que pretén tenir la dignitat de Déu i obrar a partir d'ella. I és justament aquesta pretensió divina la que el porta a la passió.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Elogio de Henri Nouwen

Un hecho: Ocurrió en una industria cárnica de Noruega. Antes de terminar el trabajo, un empleado entró en el congelador industrial. Ya dentro se cerró la puerta y saltó el seguro. El hombre desesperado gritaba y golpeaba inútilmente la puerta. Al cabo de unas horas, a punto de morir congelado, se abrió la puerta del congelador. Era el guardia que salvó al empleado de una muerte segura. Después preguntaron al guardia: «¿Por qué se le ocurrió abrir la puerta del congelador?» Dijo:

«Trabajo aquí desde hace 35 años. Son muchos los empleados que entran y salen cada día. Pero, sólo uno es el que, con un cordial saludo me da los "buenos días" y se despide con unas "buenas noches". Para los otros es como si yo fuera invisible. Aquel día, al entrar, me saludó con el acostumbrado "buen día" y una amplia sonrisa. Pero, por la tarde, ya se había marchado todo el personal, y al no despedirse de mí, como de costumbre, pensé que debía estar en algún lugar del edificio. Lo busqué y lo encontré.»

—Un saludo... le salvó la vida.

—Saludar... es pensar en el otro; es educación; es ofrecer atención; es cordialidad; es amabilidad; es ofrecer calidad de vida.

San Jerónimo decía: «En lo pequeño se muestra la grandeza del alma.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

19. ✝ Diumenge VII de durant l'any. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. Dilluns. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. Dimarts. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misèricòrdia de Manresa.

22. Dimecres de Cendra. Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Ro-

ma des del s. iv; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. Dijous. Sant Policarp, bisbe d'Emirna i mr. (s. ii), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. Divendres. Sant Modest (s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, verge; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, verge seglar, d'Algemesis.

25. Dissabte. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

ENTREVISTA

▶ TOMÁS MELENDO

Beneficis del matrimoni

Els dies 24 i 25 de gener es van celebrar les 47 Jornades de Qüestions Pastorals de Castellidaura, que enguany han tingut com a tema «Matrimoni i família per a una nova evangelització». El doctor en Ciències de l'Educació i en Filosofia Tomás Melendo, membre —amb la seva dona— del Consell Pontifici per a la Família, que va impartir la ponència *Perquè val la pena casar-se*, assegura que «hi ha ignorància respecte al matrimoni, i també por al compromís: és imprescindible posar de relleu l'enorme bellesa del bé i de la veritat, també del bé i de la veritat conjugals».

Val la pena, casar-se?

La vida és la gran oportunitat que Déu ens ofereix per a aprendre a estimar. I per a la majoria de les persones, el camí per a aprendre a estimar és el matrimoni. En el moment del casament, amb el «sí» que pronuncien lliurement, els nuvis es transformen en marit i muller; és a dir, «redimeixen» mútuament el seu passat i anticipen tot l'amor futur, que lliuren a l'altre cònjuge. D'aquesta manera, com a fruit de la llibertat, no sols s'obligen a estimar-se per a tota la vida, sinó que fonamentalment es capaciten per fer-ho, per a començar a estimar a un altre nivell i amb una altra intensitat, impensables al marge de la boda. El matrimoni és radicalment una capacitació o habilitació per a estimar amb un nou vigor i qualitat.

Quins avantatges té un matrimoni cristià quan es produeix un conflicte de parella?

Com a la resta de circumstàncies, els esposos han d'aprendre fonamentalment a fer rendir al màxim els moments meravellosos que els ofereix la seva vida en comú: a propiciar-los, viure'ls intensament, acumular-los, recordar-los i recrear-los quan s'escaigui. Així, amb aquesta «càrrega» de felicitat, podran afrontar més bé les desavinences i els conflictes, i convertir-los en un nou acte d'amor, aprenent a demanar perdó i a perdonar, que són dues de les més grans manifestacions d'amor, també del conjugal.

Què li recomana als matrimonis, perquè siguin feliços?

Que cadascun dels cònjuges dediqui uns minuts cada dia a veure quina manifestació d'amor pot tenir cap a l'altre, que ho apunti a l'agenda i que no «l'apagui» fins que no l'hagi acomplert. Amb aquest detall es reorienta tota l'existència en la direcció adequada.

Òscar Bardaji i Martín

Henri vino a El Arca. Optó por venir a El Arca, que es uno de los lugares más pobres en el mundo, porque nuestros miembros son pobres. Es un lugar de dolor porque está fundamentada sobre el dolor: la realidad entera de El Arca consiste en acoger a personas que sufren porque han sido rechazadas y abandonadas.

Henri vino a El Arca; eligió El Arca. En todos los libros que escribió en sus últimos años de vida habla acerca de lo mucho que se sintió consolado por sus compañeros de El Arca. Él decidió pasar de ser un profesor brillante a aceptar las exigencias de una vida en comunidad. No fue fácil para él. Tampoco fue siempre fácil para la comunidad, porque Henri seguía siendo Henri con toda su belleza, energía, sufrimiento, entusiasmo y cordialidad.

En uno de sus últimos libros, *El regreso del hijo pródigo*, leemos que Henri descubrió que estaba llamado a convertirse en padre, a pesar de ser un adolescente en búsqueda, que estaba llamado a convertirse en un padre para la comunidad, cordial, compasivo y dispuesto a perdonar como el Padre. Descubrió la plenitud de la belleza de su sacerdocio. Amaba su sacerdocio porque amaba la eucaristía.

Henri encontró un hogar en El Arca. Encontró la unidad: el psicólogo, el profesor y el sacerdote se unieron porque él estaba viviendo con sanadores heridos, personas a las que nadie había querido, personas que habían sido expulsadas de grandes instituciones, que habían sido despreciadas y rechazadas; ellas eran sus sanadores heridos.

Había un hermoso vínculo entre la condición rota de las personas discapacitadas y la condición rota de Henri, entre el corazón herido de personas con discapacidades, el corazón herido de Henri y el corazón herido de Cristo.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)
(Palabras en el funeral por Henri Nouwen, Utrecht, 25/09/1996)

Visita dels Postuladors de la Causa de beatificació dels màrtirs de la Federació de Joves Cristians de Catalunya

Mons. Joan-Enric Vives va rebre al Palau episcopal a finals de gener, Pere Joan Sureda, Vicepostulador, i Lluïsa Argerich, Notària, de la causa oberta a l'Arquebisbat de Barcelona per a la canonització d'un grup de màrtirs de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, pertanyents a les 10 diòcesis amb seu a Catalunya, assassinats durant la persecució religiosa que es dugué a terme en els anys de la guerra civil espanyola. Van informar l'Arquebisbe sobre l'estat actual de treball i redacció de la causa del jove Josep M. Armengol Serra i 114 companys, laics i màrtirs, que inclou uns 112 nois joves, dos pares i una mare d'ells (115 màrtirs), que lliuraren la seva vida per la fe catòlica. Entre ells hi ha dos joves fills de la nostra Diòcesi, Pau Ylla, fill de Bellví, i Sebastià Mas, de La Seu d'Urgell, i uns altres tres que aquí els fou arrabassada la vida per Crist, els joves Enric Cura Pelleric, de Manresa, Ramon Ràfols, de Llorenç del Penedès, i Joan Soler, de Sallent.

Trobada amb dues comunitats femenines del Seminari del Poble de Déu

Dissabte 28 de gener i amb motiu de preparar la Jornada per a la Vida Consagrada, l'Arquebisbe Joan-Enric va tenir una trobada de formació i convivència amb les dues comunitats femenines del Seminari del Poble de Déu ubicades a Prats de Cerdanya i La Seu d'Urgell. Es reuní amb els sis membres de les dues comunitats, al Palau Episcopal, i oferí unes reflexions sobre la joia de la vida de consagració a Déu, sobre l'amor que ha de guiar sempre tot el que som i el que fem, i sobre la benaurança de la pobresa.

Mons. Vives presideix enguany el jurat dels Premis ¡Bravo!

El dia 25 de gener va tenir lloc a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola el lliurament dels Premis ¡Bravo! que concedeix la Comissió de Mitjans de Comunicació Social (CEMCS) en nom de la Conferència Episcopal.

El jurat que presidia l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives, reunit a Madrid el 26 d'octubre de 2011, va atorgar aquests premis amb la finalitat de «reconèixer, per part de l'Església, la tasca meritòria de tots aquells professionals de la comunicació en els diversos mitjans, que s'hagin distingit pel servei a la dignitat de l'home, els drets humans i els valors evangèlics» (*Normes*, art. 2). Els Premis ¡Bravo! 2011 han estat concedits a la Jornada Mundial de la Joventut Madrid 2011, Premi ¡Bravo! ESPECIAL; l'Osservatore Romano, en el seu 150è aniversari, Premi ¡Bravo! de PREMSA; Ràdio Exterior d'Espanya, Premi ¡Bravo! de RÀDIO; a Inmaculada Galván, Premi ¡Bravo! de TELEVISIÓ; «De déus i homes», pel·lícula dirigida per Xavier Beauvois, Premi ¡Bravo! de CINEMA; Orfeo Donostiarra, Premi ¡Bravo! de MÚSICA; Espot de Casa Tarradellas 2011 («Com a casa enlloc»), campanya de l'agència Villar-Rosàs, per a Casa Tarradellas, Premi ¡Bravo! de PUBLICITAT; www.rezandovoy.org, pàgina coordinada per l'Oficina Pastoral de la Companyia de Jesús a Valladolid, Premi ¡Bravo! de NOVES TECNOLOGIES; Mn. Jordi Piquer Quintana, sacerdot de l'arxidiòcesi de Barcelona, Premi ¡Bravo! al TREBALL DIOCESÀ EN MITJANS DE COMUNICACIÓ.

Certamen de la Mare de Déu del Claustre a Guissona

Al temple parroquial de Guissona tingué lloc, el dia 22 de gener, el certamen literari en honor de l'advocació «Mare de Déu del Claustre», Patrona de la Vila de Guissona i comarca. Fou un acte literari, musical i de celebració de la fe que deixà un bon gust a tots els presents.

S'inicià amb la lectura dels poemes guardonats, dos dels quals són de persones de Guissona, Jordi Pàmias amb la poesia «Amorosa Mare de pedra» i Lluís Castany amb el de «El nom de Maria a la Segarra». Els dos molt aplaudits pels presents. Igualment foren molt valorats els que dues persones joves varen llegir i que els poemes manifesten una fe i una vivència cristiana ben reeixida.

El «Petit Cor de la Catedral de Lleida» solemnitza l'acte amb una selecció de peces gregorianes i populars marianes.

A continuació se celebrà l'Eucaristia presidida per l'Arquebisbe Jaume Pujol i Balcells, Mantenedor del Certamen, i concelebrada per sacerdots oriünds de Guissona.

Fou una vetllada molt íntima, sentida i viscuda per part de tot el públic que omplia el temple parroquial tant pels guardonats al moment de llegir els poemes, com per l'atenció, silenci i celebració de la fe de tots els presents.

Homenatge als impulsors de «Ràdio Puigcerdà, la Veu de la Cerdanya»

L'Arquebisbe Joan-Enric i l'Alcalde de Puigcerdà Albert Piñeira Broset van presidir el dissabte 28 de gener, els diversos actes de celebració dels 60 anys de la creació de «Ràdio Puigcerdà, la Veu de la Cerdanya», amb un sentit homenatge als seus impulsors, que van viure una jornada de retrobament. L'Arquebisbe fou rebut pel Rector de Puigcerdà Mn. Josep Grau i van participar en la inauguració de l'exposició que sobre l'emissora s'obrí a l'Arxiu Comarcal.

En tots els actes hi foren presents els promotors de l'exposició i de l'homenatge, Srs. Jaume Reguant, Josep Vinyet, Joan Giménez-Ràfols, Lluís Dolcet, Erola Simon, M. Carme Ramon, Xavier Pigullem, Marta Rufiandis i Mn. Bonifaci Fortuny, entre d'altres tècnics, responsables i locutors dels primers anys de funcionament.

Al migdia tingué lloc una eucaristia d'acció de gràcies a la parròquia de Puigcerdà, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i concelebrada per Mn. Grau i Mn. Fortuny, i cantada per la Capella de Sta. Maria. A l'homilia, a més de comentar les lectures del diumenge, l'Arquebisbe remarca el valor d'un treball pioner de comunicació al servei del progrés del poble, com fou la ràdio, i la recerca de la veritat per part dels comunicadors que sempre hi ha d'haver: «és un fruit del compromís dels cristians al servei de la societat que també avui hem de saber realitzar, essent sal i llum enmig del món».

Taula vocacional de l'escola Maria Immaculada

L'escola Maria Immaculada de les Religioses Claretianes, va organitzar una taula vocacional per als alumnes de secundària, coordinada per la responsable de pastoral del centre, la Germana Maria Carmen Martínez. Hi van participar dues religioses claretianes, que treballen a Honduras i El Salvador, que van explicar la seva vocació de vida religiosa. La Germana Aurea, Religiosa clarissa de vida contemplativa al monestir del Sant Crist de Balaguer també va explicar la seva vocació. Alfonso Velásquez, Seminarista del bisbat d'Urgell, va exposar la seva vocació com a Prevere, i finalment en Lluís Plana, Delegat de Joventut del bisbat, va comentar la seva vocació al matrimoni.

LA PLETA

Cada cosa al seu temps (i II)

Un dels aspectes que ens acompanya o ens hauria d'acompanyar durant tota la vida és el desig i la necessitat de continuar la formació en la nostra vida cristiana.

Si a nivell professional hi ha una exigència per a una formació continuada o permanent, si personalment ens anem equipant de tot allò que ens ajudi a millorar o per respondre als nostres interrogants, no succeirà el mateix en el camp de la nostra vida cristiana?

Fixem-nos, per exemple, en el camp de la catequesi. Malauradament el terme «catequesi» està associat a una edat concreta, gairebé de manera exclusiva, a l'etapa infantil i pensem que la catequesi és per als infants. En canvi, en el *Directori General per a la Catequesi* (DGC), quan tracta el tema dels destinataris de la catequesi es refereix, entre altres aspectes, a la catequesi per edats (catequesi dels adults, dels infants, dels joves, dels ancians). Adonem-nos de l'ordre esta-

blert. En el primer lloc no hi ha la catequesi dels infants sinó la catequesi dels adults perquè com es diu en el DGC «la catequesi d'adults, pel fet que va adreçada a persones capaces d'una adhesió plenament responsable, ha de ser considerada com la forma principal de la catequesi, la qual totes les altres, sempre necessàries, sens dubte, s'ordenen en certa manera.» (DGC 59).

La catequesi, per tant, ha de tenir present, entre d'altres coses, tot el que comporta cada etapa de la vida perquè la formació s'ha d'adaptar a les diverses circumstàncies on es realitza.

Si és cert que cada cosa s'ha de fer al seu temps i que hi ha un temps per a cada cosa podem dir també que qualsevol edat, és a dir, tota la vida és temps de catequesi.

Mn. Antoni Elvira
Delegat de Catequesi